

ת"פ 48634/10/21 - מדינת ישראל נגד אדם חי אגסי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 48634-10-21 מדינת ישראל נ' חי אגסי
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אדם חי אגסי

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו ביצוע שלוש עבירות; הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "**חוק העונשין**"/"**החוק**"), התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, וגניבה לפי סעיף 384 לחוק.

א. כתב האישום:

2. עפ"י כתב האישום, במועד הרלוונטי התגורר המתלונן, מר אבי קאסה, בדירה שבמתחם המגורים בבית החולים "הרצפלד" בגדרה (להלן: "**הדירה**"/"**בית החולים**", בהתאמה).

ביום 24.09.21, בשעה 18:25 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם למתחם בית החולים הרצפלד בגדרה (להלן: "**בית החולים**"), בכך שטיפס על שער החירום הנמצא בסמוך לדירה (להלן: "**השער**"). מיד ובסמוך, נכנס הנאשם לדירה דרך חלון המרפסת אשר היה סגור, אך לא נעול, בעוד המתלונן נמצא בדירה כשהוא ישן, ונטל מתוכה תיק גב (להלן: "**התיק**") שהכיל מסמכים שונים ו- 1,600 ₪.

בהמשך, יצא הנאשם מהדירה עם התיק, ובשעה 18:30 או בסמוך לכך, יצא ממתחם בית החולים, בכך שטיפס על השער וזאת כשהוא אוזח בתיק.

3. לאור המפורט לעיל, טוענת המאשימה, כי ביצע הנאשם את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ב. תשובת הנאשם לכתב האישום:

4. בתשובתו לאישום, הנאשם כפר במיוחס לו. בנוסף, טען להגנה מן הצדק מהטעם של אכיפה בררנית.

5. בהמשך לכפירתו של הנאשם, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

ג. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

6. מטעם המאשימה העידו המתלונן, מר אבי קאס, והשוטר מר ליאור פולק.

7. כן, הוגשו מטעם המאשימה מוצגים: קבלה של המתלונן בגין רכישת התיק **ת/1**; דו"ח חקירת מז"פ **ת/2**; מזכר שיחת החוקר ליאור פולק עם המתלונן **ת/3**; דו"ח ביקור חוקר זי"ט בזירה **ת/4**; דיסק מצלמות אבטחה של בית החולים **ת/5**; טופס הסכמת בעל הרשאה לחיפוש בחומר מחשב **ת/6**; דו"ח חיפוש בביתו של הנאשם, שנערך ע"י השוטר זהבי פרץ **ת/7**; דו"ח פעולה של השוטר זהבי פרץ **ת/8**; דו"ח פעולה של השוטר פאר וינר **ת/9**; דו"ח עיכוב של הנאשם **ת/10**; הודאת נאשם **ת/11**; דו"ח צפייה שנערך ע"י השוטר פולק **ת/12**; תמונות הנאשם שצולמו ע"י השוטר פולק בתחנת המשטרה **ת/13**.

8. מטעם ההגנה, העיד הנאשם.

9. כמו כן, הוגשו מס' מוצגים: תמונות החשוד דניאל זאודי **נ/1**; בקשה לצו חיפוש וחדירה לחומר מחשב **נ/2**; בקשה למתן צו לקבלת נתוני תקשורת **נ/3**; דו"ח עיכוב של דניאל זאודי **נ/4**; שתי ידיעות מודיעיניות **נ/5**; הודעתו של דניאל זאודי **נ/6**.

ד. דיון והכרעה:

10. השאלה המרכזית שבית המשפט נדרש לעסוק בה במסגרת הכרעה זו, היא שאלת זיהויו של הנאשם כמי שביצע את העבירות המתוארות בכתב האישום.

11. הראיות שהובאו ע"י המאשימה לבית המשפט, הן בכללן נסיבותיות.

12. בהתאם להלכה הפסוקה, טרם הסקת מסקנה מפלילה מראיות נסיבותיות, נדרש תהליך שהינו תלת-שלבי: בשלב הראשון, על בית-המשפט לבחון כל ראיה נסיבותית בפני עצמה, על-מנת לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות כולה על-מנת לקבוע האם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה הנטענת. בהעדר ראיה ישירה לאשמה, הרי הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של

הראיות הנסיבתיות, המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר. ודוק, אין הכרח כי כל ראיה נסיבתית, כשהיא לעצמה, תספיק להרשעת הנאשם. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות שכל אחת בנפרד אינה מספיקה להפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב השלישי, מועבר הנטל הטקטי להגנה להציע הסבר שבכוחו לשלול את ההנחה המפלילה העומדת כנגד הנאשם, על דרך של הותרת ספק סביר ביחס אליה. על בית-המשפט להניח את התזה המפלילה של התביעה אל מול האנטי-תזה של ההגנה, ולבחון האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לספק סביר את גרסתו והסבריו של הנאשם (ראו: ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 586-587 (2003) מפי כב' השופטת פרוקצ'יה). ר' פסק דינו של כב' השופט הנדל שכתב את הדברים הבאים:

"תנאי לקביעת ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות הוא כי אותו תהליך של הסקת מסקנות מוביל למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד, המפלילה את הנאשם. על בית המשפט לבחון את התרחישים האפשריים בהתאם לראיות הנסיבתיות, ולבדוק אם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב אף הוא עם חומר הראיות. מציאת תרחיש כזה מחייבת כמובן זיכוי של הנאשם, שכן נמצא שהמסקנה המרשיעה שוב אינה המסקנה ההגיונית היחידה. ואולם, על תרחיש חלופי זה להיות סביר. אין די באפשרות תיאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות, אלא נדרש כי התרחיש המזכה יהיה הגיוני וריאלי ... עיקרון זה מתחייב מתוך יסוד 'הספק הסביר' המנחה את בית המשפט בהליך הפלילי". (ע"פ 2884/12 חביבה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (18.6.2014)).

13. לאור העקרונות האמורים, אבחן את הראיות שהונחו לפני בית המשפט;

עדות המתלונן:

14. בעדותו הראשית, סיפר המתלונן, את הדברים הבאים:

"אני אבי קאסה אני אח בבית החולים... ובזמן האירוע גרתי בגדרה בתוך מתחם בית חולים הרצפלד... האירוע קרה ביום 24.09.21. חזרתי מעבודה באזור שלוש וחצי, חבר מהעבודה היה אצלי בא לשבת איתי. בהמשך חבר נוסף הצטרף. ישבנו בסלון שעתיים ביחד. כשהם הלכו התחלתי להתארגן למשמרת הבאה שלי, משמרת לילה. התארגנתי לישון אחרי שהם הלכו. נרדמתי בסלון. הבית עשוי מחדר אחד וסלון, יש מרפסת בשני החדרים. הבית נמצא על גובה של לפחות שני מטר כדי להגיע למרפסת מהרצפה. המיקום של הדירה שלי הוא בתוך מתחם בית החולים, פינתי, קרוב לשער כניסת שירות של בית החולים. המרפסת שלי פונה לכיוון של אותו שער. לקראת השעה 18:00 נרדמתי בסלון ואחרי כמה דקות, כמעט הייתי ישן והתחלתי לשמוע רעשים של דברים שזזים במרפסת בצד החיצוני. לא התרגשתי יותר מדי מאותם רעשים באותו זמן כי באותו שבוע הייתה תחלופה של דיירים אז הייתה גרירה של חפצים רבים...בשלב כלשהו שמעתי דלת של המרפסת, יש שם שלוש דלתות, רשת זכוכית ותרס. שמעתי את התריס או את הדלתות זז, הדלתות היו סגורות אך לא נעולות...אני סגרתי את שלושתם אך לא נעלתי אותם, זה אני זוכר מפורש. שמעתי את הדלתות זזות כאילו מישהו פותח אותם. הרעש כבר התחיל להטריד אותי, הרגיש יותר מדי קרוב. בשלב הזה כבר היה לי

חשד שאולי מדובר בדלת שלי ולא של השכנים... קמתי מהמיטה, התעוררתי, נכנסתי לחדר שינה לבדוק אם יש שם משהו וראיתי שכל הדלתות והתריסים סגורים אך לא נעולים, כמו שהשארתי אותם. לא ראיתי שם אף אחד וגם לא שמתי לב שחסרים חפצים, משהו שנראה לעין. נעלתי את הדלתות וחזרתי לישון... כשקמתי למשמרת ערב, בשעה 22:00 בערך, חיפשתי את התיק האישי שלי כדי ללכת לעבודה וראיתי שאני לא מוצא אותו... התחלתי לעשות בירורים. הגעתי לעבודה. הספקתי לבדוק ברכב, בעבודה ולדבר עם חברי ובשלושת המקומות האלו התיק לא נמצא. בשלב זה אשתי חזרה מהעבודה לבית וסיפרתי לה את החשש שלי שאולי הייתה פריצה אשתי יצאה החוצה... הייתי עם אשתי בטלפון בזמן שהיא עושה את זה, ... היא ראתה כבלים תלושים.... ליום למחרת, חזרתי מהעבודה דיברתי עם קב"ט בית החולים וסיפרתי לו שאבד לי תיק או נגנב לי ועדכנתי את החשד שלי שאולי מדובר בפריצה. הקב"ט נכנס לסרטוני האבטחה שהיו באזור של המרפסת שלי, באזור האחורי של בית החולים ובמצלמות ראינו שני בחורים שקפצו מעל הגדר, נכנסו למתחם בית החולים ובמקטע הבא של הסרטון רואים אותם חוזרים חזרה כשאחד מהם מחזיק את התיק שלי. אני מזהה אותו, הוא היה בצבע שחור עם רצועות ארוכות שנופלות ממנו בחלק התחתון. אחרי שהתייעצתי עם הקב"ט הגשתי תלונה במשטרה שעברתי פריצה ושנגנב לי תיק שהיה בתוכו המון מסמכים של קניית בית, כולל חוזים, מסמכים של העירייה, אישורים, כל הקשור לקנייה. היה לי כסף מזומן קצת יותר מ1,600 ₪, כי הבית היה בזמן שיפוצים אז שילמתי כסף לאנשים וקניתי חומרי בנייה. היה מעיל שעלה סביב 200 ₪. היה בתוכם אוזניות עם שווי של 150 שקלים בערך. התיק עצמו שווה 400 ₪ בערך... היה בתוכו ארנק עם כל התכולה, תעודת זהות, רישיון נהיגה, כרטיס אשראי ועוד כרטיס דיירקט... (עמ' 5 - 6 לפרוטוקול).

15. כאשר הוצג לעד דו"ח מז"פ (2/ת) והתמונות שבו, הלה זיהה את שער בית החולים הקרוב למרפסת הדירה וכן את המרפסת וחלון הדירה. כן, זיהה מר קאסה בתמונות את חדר השינה, בו היה מונח התיק שנגנב.

16. בהמשך הוצג לעד סרטון מצלמות האבטחה של בית החולים, והלה סיפר "(אני) רואה את התיק שלי כמו שתיארתי אותו, חלקו העליון קצת מחודד, חלקו התחתון מחזיק את המשקל אז הוא כבד ויש רצועות ארוכות בחלק התחתון" (עמ' 7, ש' 14 - 15).

17. בחקירתו הנגדית, ציין המתלון, כי תחילה חשד שחבריו ששהו בדירתו באותו אחר צהריים קשורים לפריצה ולגניבה, מאחר והן לא נראו לו אקראיות.

18. המתלון נשאל ע"י הסניגור, שאלות חוזרות, על זיהוי התיק שלו במצלמות האבטחה:

"ש. אמרת שמדובר בתיק שחור"

ת. חלקו העליון מחודד.

ש. זה של חברת נורת' פייס ולא רואים את זה בסרטון

ת. הצילומים לא ברמה גבוהה.

ש. אז אתה לא באמת בטוח שזה התיק שלך?

ת. לפי הצורה כן, אבל על פי הסמל, לא.

ש. בסך הכל אתה מסכים איתי שלא בטוח שזה התיק שלך.

ת. אני די בטוח שזה התיק שלי. על פי הצורה שלו והרצועות שמשתלשלות למטה

ש. אתה די בטוח אך לא לגמרי?

ת. כן אני בטוח שזה התיק שלי.

...הסרטונים לא מספיק ברורים בשביל לראות את הרקמה של הסמל בצבע לבן. הם מספיק ברורים כדי לזהות את תיקי שהוא שלי על פי הצורה ועל פי הצבע ועל פי הרצועות והכתפיות.

...לי זה מספיק ברור כדי לזהות את התיק שלי. לא מזהה את הסמל בתיק.

ש. למה בהתחלה כשנשאלת אמרת שהצילומים לא מספיק ברורים, ורק אחר כך כשאני שאלתי אותך שאלות, אז הסתייגת ואמרת שהצילומים לא מספיק ברורים לצורך זיהוי הסמל. למה הסתייגת?

ת. ביקשת שאדייק אז דייקתי לבקשה שלך והבהרתי מה המשמעות של זה שהסרטונים לא ברורים. זה לא ברור מספיק כדי לזהות את הסמל אך מספיק ברור כדי לזהות את התיק שלי" (עמ' 8, ש' 21 - עמ' 9, ש' 17).

ובהמשך:

"אני לא מתיימר להגיד שזה בלי שום ספק במאה אחוז זה התיק שלי, אך על סמך המידע שיש לי, על סמך הצורה, על סמך הסרטון ועל סמך שאין משהו בולט לעין, אני מזהה את התיק שלי על פי הצורה שלו" (עמ' 10, ש' 17 - 19).

19. הנה כי כן, כפי העולה מעדותו של המתלונן הוא לא ראה את הפורץ. למרות זאת, עדות המתלונן היא חשובה, לצורך מיקום האירוע במרחב הזמן ובמרחב הפיזי, וכן לצורך זיהוי התיק שנגנב.

20. את עדותו של המתלונן מצאתי כסדורה, קוהרנטית וכזו הנתמכת בראיות אחרות. המתלונן לא הפליג בתיאוריו, לא הפריז ולא ביקש להעיד על פרטים שאינם ידועים לו מידיעתו האישית. לאור זאת, הותירה עדות המתלונן על בית המשפט רושם מהימן.

21. המתלונן סיפר, כפי שתואר לעיל, שהגיע הביתה ביום האירוע, בשעה שלוש וחצי בערך, ולאחר ביקור של חברים, לקראת השעה 18:00 נרדם בסלון. בחלוף זמן קצר, החל לשמוע רעשים המגיעים מכיוון המרפסת הצמודה לחדר השינה, שם היה מונח התיק. עדות זו מתיישבת עם סרטוני מצלמות האבטחה של בית החולים (ת/5) מהם עולה, כי

האירוע בו נכנסו שני גברים, תוך שטיפסו מעל שער בית החולים, ויצאו באותו אופן, בחלוף דקות כאשר אחד מהם אוחז בתיק אותו זיהה המתלונן, מתרחש בין השעות 18:25 - 18:30.

22. כן, סיפר המתלונן על קרבת הדירה לשער האחורי של בית החולים, ועל הגישה למרפסת מאזור החניה הסמוך. דברים אלו שמסר, עולים בקנה אחד עם התמונות שצורפו לדו"ח המז"פ 2/ת.

23. המתלונן מסר תיאור של התיק שלו, וכאשר הוצג לו הסרטון, במהלך עדותו, זיהה אותו. אמנם, לשאלות הסניגור, השיב המתלונן - בכנות - כי לא יוכל להעיד בוודאות מוחלטת ובהעדר כל ספק, כי התיק שנראה בידו של אחד מבין שני הגברים הנצפים בסרטון, הוא תיקו האישי שנגנב, אך עמד על כך שהוא מזהה את התיק, לפי צבעו, צורתו ורצועותיו.

24. כפי שהובא לעיל, המתלונן העיד על כך, שהותיר את תיקו בחדר השינה, שהשאיר את דלתות המרפסת סגורות אך לא נעולות וכי לאחר ששמע מתוך שינה רעשים המגיעים מכיוון המרפסת, לאחר השעה 18:00, ניגש אל החדר ניגש אל דלתות המרפסת הסגורות ונעל אותן.

25. צירוף העובדות העולות מעדותו של המתלונן - הנחת התיק בחדר השינה, שמיעת הרעשים מכיוון דלתות המרפסת בחדר השינה, השעה בה נשמעו הרעשים, העדות לפיה הדלתות לא היו נעולות עובר לשמיעתם, הסרטון בו נראים שני אנשים בסמיכות זמנים קרובה למתואר מטפסים על שער בית החולים ובחלוף דקות יוצאים עם תיק אשר זוהה ע"י המתלונן - כל אלו מתיישבות יחד, ומייצרות אדנים יציבים למסקנה העובדתית שתיקו של המתלונן נגנב מדירתו לאחר שזו נפרצה דרך המרפסת, ע"י אותם שני גברים שטיפסו על שער בית החולים, או מי מהם.

26. השאלה הבאה שיש לשאול, היא האם הוכח שאחד מאותם שני גברים, וליתר דיוק, הגבר הנצפה אוחז בתיקו של המתלונן, הוא הנאשם? אקדים ואומר, כי לאחר ששמעתי את כלל הראיות הגעתי לכלל מסקנה, כי התשובה לשאלה זו היא חיובית, שכן המאשימה הביאה לפני בית המשפט צבר ראיות, אשר משקלן המצטבר מוביל למסקנה המפלילה את הנאשם.

נתייחס לראיות אלו, אחת לאחת:

27. כפי שתיאר המתלונן, לאחר שהבין שתיקו נגנב מהדירה, פנה אל קב"ט בית החולים ובהמשך לכך בדק הקב"ט את סרטוני מצלמות האבטחה, באזור בו ממוקמת דירת המתלונן. כאשר הגיש המתלונן את תלונתו במשטרה, נתפס צילום מצלמות האבטחה ע"י המשטרה, והוא הובא כחלק ממסכת ראיותיה של המאשימה לפני בית המשפט. הסרטונים הובאו, במספר קבצים, באמצעות דיסק (5/ת), ובהם נראים שני גברים, אחד לבוש בגדים כהים קצרים, כובע קסקט לראשו, נעול נעלי ספורט אדומות, והשני לבוש בגדים קצרים בהירים. הגברים נצפים מטפסים על שער בית החולים ונכנסים אל שטחו, כשהם אינם אוחזים בדבר. בחלוף כ - 5 דקות, הם נראים צועדים בחזרה לכיוון השער, כאשר אחד מהם (החבוש בכובע קסקט) אוחז בתיק. בסרטוני מצלמות האבטחה קשה לזהות את פניו של

הגבר האוחז בתיק, אך עולים מהם סימנים מיוחדים שיש בהם בכדי להביא לזיהוי של הנאשם;

27.1 קעקועים: הסימן הייחודי הבולט ביותר בסרטונים הוא הקעקועים על גופו של הגבר הנראה אוחז את תיקו של המתלונן; מן הצילומים שצולם הנאשם בתחנת המשטרה (ת/13), עולה כי לנאשם קעקועים בשתי זרועותיו. בצפייה מדוקדקת בסרטונים, ניתן לראות, במונה 18:25:54, על זרוע שמאל של דמות הגבר הנראית בתמונה, קעקוע שנראה כמו הקעקוע שיש לנאשם על זרועו השמאלית. ודוק, לא מדובר בקעקוע קטן או גנרי, אלא בכזה בעל גודל צורה ואופי מיוחדים, בולטים ושונים, ולכן ניתן להבחין בו ולזהותו. בנוסף, בסרטון במונה 18:30:46, ניתן לראות סביב זרוע ימין של אותו גבר בחלקה התחתון, מתחת למרפק, קעקוע, שנראה דומה לקעקוע שיש לנאשם על זרועו הימנית באותו מיקום.

אמנם, הסרטונים צולמו מרחוק ולכן לא ניתן לראות את כל פרטי הקעקועים, אך בהחלט אפשר להבחין בדמיון שבין אלו הנצפים בהם לבין הקעקועים שתועדו על גופו של הנאשם. גם הצירוף של הקעקועים בשתי הזרועות, ולא רק באחת מהן, מחזק את זיהוי של הנאשם כמי שנראה בסרטון. זאת ניתן לראות, כאמור, בצפייה בתיעוד ממצלמות האבטחה ועל כך גם העיד השוטר ליאור פולק, שהוא חוקר מנוסה ומיומן, בעל ותק של 11 שנה במשטרת ישראל.

ברי, כי ראיה זו, לבדה, אין בה בכדי להביא להרשעתו של הנאשם, אך היא אינה עומדת לבדה ומצטרפת לראיות אחרות.

27.2 צמידים: בסרטון במונה 18:25:54, ניתן לראות כי את יד שמאל של דמות הגבר הנצפית, מעטרים מספר צמידים, אחד מהם יחסית עבה וכסוף. צמידים דומים ניתן לראות על ידו השמאלית של הנאשם בצילומיו בתחנת המשטרה.

27.3 הנעליים האדומות: הגבר הנצפה בסרטוני מצלמות האבטחה אוחז בתיקו של המתלונן, נועל נעליים אדומות. כפי שעולה בבירור מתיעוד האירעון, הנעליים הם נעלי ספורט, חלקה האחורי של סוליתן הוא אדום, ואילו בחזית הנעל, ועד לעקב הסוליה היא צבועה לבן. והנה, במסגרת צו החיפוש שבוצע בביתו של הנאשם, ביום 18.10.21, נתפס זוג נעליים בעל מאפיינים זהים (ר' דו"ח חיפוש ת/7, דו"חות פעולה ת/8 - ת/9, וכן צילום הנעליים בתחנת המשטרה ת/13).

ברי, כי אלו נעליים שיכולות היו להירכש ע"י כל אדם, ואין בהם בכדי להוות ראיה ישירה שקושרת את הנאשם למקרה נשוא כתב האישום, אך מדובר בראיה נסיבתית בודדת שמצטרפת למכלול ראיות נסיבתיות אחרות.

27.4 כובע הקסקט השחור: בסרטוני מצלמות האבטחה נצפה האדם האוחז בתיקו של המתלונן,

חבוש בכובע קסקט שחור שבחזיתו מדבקה מלבנית. כובעים דומים נתפסו בביתו של הנאשם, בעת ביצוע צו החיפוש.

27.5 **הידיעות המודיעיניות:** ככלל, ידיעות מודיעיניות שהמטרה נעזרת בהן אינן מהווה חומר חקירה ולפיכך לא מובאות לפני בית המשפט כחלק ממסכת הראיות. ואולם, במקרה דנן בחר הסניגור לחקור את השוטר ליאור פולק, אודות ידיעות שהגיעו אל המטרה בקשר עם האירוע, ואשר בהמשך להן נחקרו הנאשם ואדם נוסף בשם דניאל זאודי.

לבקשת הסניגור, אף הוגשו שתיים מבין אותן ידיעות מודיעיניות, כמוצגי הגנה (נ/5). מטרת הגשת ע"י ההגנה, הייתה כפולה - האחת, כדי להראות שהידיעה התייחס לאדם הנצפה חבוש בכובע ואשר זוהה ע"י המקור כדניאל מוזס ולא כנאשם, והשנייה, בקשר עם טענת האכיפה הבררנית, לה נידרש בהמשך.

כאשר נחקר על כך השוטר פולק, הוא הבהיר כי אינו איש מודיעין ולכן אין באפשרותו להגיב על הידיעה עצמה, תוכנה או מהימנותה.

עפ"י הידיעות המודיעיניות שהוגשו ע"י ההגנה, שמו של האדם הנוסף שנצפה מבצע את העבירות המתוארות בכתב האישום הוא דניאל זאודי/מוזס. במסגרת הודעתו של הנאשם במטרה (אשר לה נידרש בהרחבה בהמשך), הוא נשאל האם הוא מכיר אדם בשם דניאל זאודי, ולכן השיב בחיוב, הוסיף כי מדובר בחבר ילדות שלו, וכן אישר את האפשרות שנפגש עימו במהלך החודש שקדם לחקירתו במטרה. אלו פרטים שמסר הנאשם, קודם שהוצגו לעיניו סרטוני מערכת האבטחה. במסגרת עדותו הראשית בבית המשפט, נשאל הנאשם ע"י סניגורו האם הוא מזהה את האדם שנצפה בסרטוני מצלמות האבטחה, והשיב כי בחיוב וכי מדובר בדניאל זאודי.

אמנם, אין באפשרות בית המשפט לאמוד את שקלן של הידיעות המודיעיניות, כראיה, ואולם מרגע שבחר הסניגור לחשוף אותן לבית המשפט, הרי שלא ניתן להתעלם מהעולה מהן; עצם העובדה שהנאשם מוזכר בהן כמי שהיה מעורב בפריצה ובגניבת תיקו של המתלונן, ביחד עם דניאל זאודי, העובדה שהנאשם מכיר את מר זאודי מקרוב, תיאר אותו כחבר ילדים ואף זיהה אותו בעדותו כמי שנצפה בסרטון מצלמות האבטחה - כל אלו הן ראיות מסבכות נוספות, שיש בהן בכדי לקשור את הנאשם לאירוע, כמי שהיה יחד עם דניאל זאודי בשטח בית החולים במועד הרלוונטי, נכנס עימו באמצעות טיפוס על שער המתחם, פרץ לדירת המתלונן דרך המרפסת וגנב משם את תיקו.

28. לאור המקובץ לעיל, אני קובעת כי אף שכל ראיה אחת מן הראיות שפורטו לעיל, בפני העצמה, לא יכולה להביא להרשעה, הרי שהמסכת הראייתית כולה מובילה למסקנה מפלילה, עפ"י מבחני ניסיון החיים והשכל הישר. בכך מתקיימים שני המבחנים הראשוניים שנקבעו בהלכה הפסוקה לבחינת ראיות נסיבתיות. לשאלת התקיימותו של המבחן השלישי, המעביר נטל אל הנאשם להציג תרחיש מזכה אפשרי - אדרש לבחינת גרסת הנאשם בהמשך הכרעתי.

גרסת הנאשם:

29. בית המשפט נדרש לבחון מהימנות גרסתו של הנאשם, ובקשר עם הראיות הנסיבתיות שהוצגו כנגדו, יש לבחון האם עלה בידי הנאשם להציג תרחיש מזכה הגיוני וריאלי, אם לאו.
30. עדותו של הנאשם בבית המשפט הותירה רושם בעייתי ביותר, שכן גרסתו של הנאשם רצופת סתירות, כבושה, מתחמקת ומיתממת.
31. בהודעתו במשטרה קשר עצמו הנאשם לאירוע ואף מסר גרסה, ואילו בבית המשפט חזר בו הנאשם מן הדברים וטען לחוסר הבנה ולכך שהשוטר פולק ביקש להפלילו.
32. בהודעה במשטרה, נשאל תחילה הנאשם היכן היה במועד האירוע, ביום 24.09.21 בשעות אחר הצהריים, והשיב שהיה בבית, וכי הוא בטוח בכך. כאשר נשאל האם הגיע לבית החולים הרצפלד במהלך החודשים האחרונים, השיב לכך בשלילה. לאחר מכן, הוטח בו באופן ספציפי כי היה מעורב בפריצה לדירה בשטח בית החולים, והנאשם הכחיש מכל וכל ("אני לא גונב לא כלום, לא מתעסק בדברים כאלו...לא יכול להיות", ת/11 ש' 43 - 45).
33. לאחר האמור, הציג החוקר לנאשם את תצלומי מצלמות האבטחה. תחילה, המשיך הנאשם להכחיש כל קשר לאירוע, אולם בהמשך נשאל הנאשם מפורשות, האם הוא מזהה עצמו בסרטון, ולכך השיב במילים "**יכול להיות יש מצב**" (שם, ש' 77). עפ"י גיליון ההודעה, לאחר האמור, מתחיל רצף של שאלות, שבתגובה להן מוסר הנאשם גרסה לאירוע:

"ש. עם מי אתה נמצא ומה אתה עושה?

ת. איפה אני אזכור עכשיו

ש. מה אתה לובש?

ת. בגדים שחורים, יש שם בן אדם (ששובש) בגדים שחורים

ש. למה תיפסת [כך במקור - א.ה.ה] על השער של בית החולים?

ת. לא זוכר

ש. מה באת לעשות בבית החולים?

ת. וואלה לא זוכר, לא יודע מה להגיד לך

ש.. מי היה איתך במקום?

ת. וואלה לא זוכר, לא יודע מה להגיד לך

...

ש. מאיפה לקחת את התיק?

ת. לא זוכר אם הוא הביא לי אותו

ש. מי הביא לך אותו

ש. אולי הוא היה זרוק שמה, לא זוכר

ש. מה עשית עם תיק ועם התכולה שלו?

ת. לא זוכר מה עשינו, אני לא יודע איפה התיק באמת שאני לא יודע

ש. בתוך התיק היה אתה זוכר?

ת. לא יודע, לא נתקלתי, לא פתחתי. לא יודע מה היה שם

ש. אז מי פתח את התיק?

ת. לא יודע אני לא זוכר, זרקתי אותו שמה בצד, יכול להיות לפני יכול להיות אחרי, לא זוכר בכלל.
(שם, ש' 78 - 97).

34. בהמשך, הנאשם ממשיך להכחיש, כי פרץ לדירת המתלונן וגנב משם תיק, וחוזר על טענתו, כי התיק "יכול להיות שהיה זרוק והרמתי אותו" (ש' 105).

35. עוד נשאל הנאשם על הגעתו לבית החולים:

"ש. למה הגעת לבית החולים?

ת. לא זוכר, אולי סתם הסתובבנו...

ש. אבל כשאדם מהיישוב מגיע לבית החולים, הוא מגיע דרך השער הראשי, ולא מטפס על שער ברזל

ת. אולי ראינו משהו שמה, וזהו נכנסנו, סתם עשינו סיבוב, זהו...לא זוכר מה זה היה, אני אומר אולי בכלל זה נכנסתי טיפסתי מהגדר.

ש. ויכול להיות שפשוט באתם לגנוב את התיק?

ת. לא, לא זוכר, אין לי מה לבוא לגנוב תיק

ש. אבל רואים אותך הולך עם התיק?

ת. מה אתה רוצה שאני יגיד לך, רואים אותי הולך עם התיק, ו, נו.

...

ש. התחלקתם בשלל??

ת. לא זוכר מה היה שם בכלל. אמרתי לך העפתי אותו אחר כך...שמה בצד, יכול להיות אחרי השער, לא זוכר" (שם, ש' 110 - 131).

36. נמצאנו למדים, כי על אף הכחשותיו של הנאשם, שפרץ לדירה בשטח בית החולים וגנב את תיקו של המתלונן, וחרף אמירות חוזרת כי "אינו זוכר" את שאירע, הנאשם מסר גרסה לשאלות החוקר, ולפיה אכן הגיע לבית החולים ונכנס אל שטחו כשהוא עולה על הגדר. עוד עפ"י גרסתו, מצא את התיק זרוק ולקח אותו, ולאחר מכן זרק אותו בצד הדרך, מבלי לבדוק את תכולתו.

37. בעדותו הראשית בבית המשפט, זיהה הנאשם לדבריו את דניאל זאודי כמי שנצפה בסרטוני מצלמות האבטחה, אך טען כי אינו יודע מיהו האדם הנוסף שנראה עמו והכחיש את המיוחס לו. הנאשם טען, שאמר זאת לחוקר, אך הלה כבר חרץ את גורלו עוד בטרם החקירה.

38. בחקירתו הנגדית, המשיך הנאשם לטעון כי אינו מזהה עצמו בסרטון. כאשר נשאל הנאשם, מדוע אמר לחוקר במשטרה כי "יש מצב" שהוא מזהה עצמו, השיב בצעקות שאמר לחוקר שזה אדם שדומה לו, אך מעולם לא אישר שזה הוא. בהמשך לכך עומת הנאשם עם לשון השאלה והתשובה בחקירה, ולכך השיב כי כפי הנראה לא הבין את השאלה. הנאשם טען, כי הוא נרקומן בשיקום, מזה 12 שנה נקי מסמים לדבריו, וכי לא למד באוניברסיטה ולכן כנראה לא הבין את שאלות החוקר. בהמשך, עומת הנאשם עם העובדה שבחקירתו במשטרה לא אמר שהוא מזהה את דניאל, ולכך השיב הנאשם שכלל לא נשאל על כך.

39. כאשר נשאל הנאשם, מדוע לא הכחיש הכחשה גורפת, לאורך כל החקירה, את מעורבותו באירוע, טען כי כך אכן עשה, אך החוקר "רושם מה שהוא רוצה". בהמשך לכך, עומת עם העובדה שהוא חתום על הודעתו, ולענין זה טען כי חתם מאחר וחלק מהדברים שנכתבו ע"י החוקר הם נכונים.

40. כאשר נשאל ע"י התובעת, מדוע אישר במשטרה שהחזיק בתיק, טען "חיפשתי דרך לצאת מזה...תמרנתי כדי שיעזוב אותי. ניסיתי לצאת ממנו שיעזוב אותי" (עמ' 22, ש' 27, עמ' 23, ש' 1). לטענת הנאשם, אמר לחוקר שאין לו שום קשר לתיק, אבל החוקר חיפש רק "להפיל" אותו. בהמשך טען, כי ענה לחוקר כפי שענה רק כדי לרצותו: "הבנתי שאם אני לא אניד את מה שהוא רוצה, הוא לא יעזוב אותי" (עמ' 24, ש' 9), וכן "אני לא עד כדי כך טיפש שאתן לו להפיל אותי לגמרי. אמרתי את זה כדי שירפה ממני. הוא בא בקטע שזה אני, אז אמרתי "טוב מה אתה רוצה לשמוע"" (שם, ש' 18 - 19).

41. מן האמור עולה, כי הנאשם הציג גרסה בעייתית ביותר - תחילה בחקירתו במשטרה ובהמשך בעדותו בבית המשפט; בראשית הודעתו במשטרה הכחיש הנאשם כל קשר לאירוע הגניבה, אולם לאחר שהוצגו לעיניו סרטוני מצלמות האבטחה, ולמרות שניסה הנאשם להמשיך ולהכחיש מעורבותו, מסר תשובות שיש בהן כדי לקשור עצמו לאירוע; בדבריו אישר הנאשם שהוא מזהה עצמו בסרטון, כמי שנצפה מחזיק את תיקו של המתלונן, כן אישר כי נכנס לשטח בית החולים באמצעות טיפוס על השער. בד בבד, המשיך להכחיש שפרץ לדירתו של המתלונן וחלף זאת מסר גרסה בלתי סבירה בעליל, אשר אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר לפיה - במהלך 5 הדקות ששהה בשטח בית החולים, אליו הגיע במטרה "להסתובב", מצא את תיקו של המתלונן זרוק בצד הדרך, החזיק בו מבלי לבדוק את תכולתו, ולאחר מכן השליך אותו, בתוך שטח בית החולים או מחוצה לו. ברי, כי גרסה כזו, אי אפשר שתעמוד.

42. עדותו של הנאשם בבית המשפט בעייתית עוד יותר; הנאשם שב והכחיש כל קשר לאירוע, וביחס לתשובותיו בחקירת המשטרה, טען שלא הבין את שאלות החוקר, שהחוקר פעל מתוך מניע להפלילו, כי בפועל רק חלק מן הדברים שנרשמו נאמרו מפיו וכי החלק האחר נאמר על ידו על מנת לרצות את החוקר.

43. טענות אלו דינן שתידחינה. ראשית, עפ"י לשון ההודעה מלוא זכויותיו של הנאשם הודעו לו בטרם החקירה, לא נטען וממילא לא הוכח אחרת. בתום החקירה, הנאשם נשאל, בשאלה פתוחה, האם יש לו דבר מה להוסיף והשיב לכך בשלילה. הנאשם חתם על ההודעה ואישר בכך שהוקראה בפניו וכן אישר את תוכנה. החוקר ליאור פולק העיד, כי החקירה נוהלה באופן רגיל, ללא אירועים מיוחדים ולאחר שהנאשם הודע על כל זכויותיו. החוקר לא נשאל בחקירה נגדית מאומה, ולו ברמז, ולא עומת עם טענות הנאשם, על עיוות תשובותיו, הפעלת לחץ ומניפולציות אסורות, או שימוש באמצעי חקירה בלתי חוקיים. בהמשך לכך טענה לעניין קבילות ההודעה לא עלתה בסיכומי ההגנה, וטוב שכך.

44. נמצאנו למדים, כי גרסתו של הנאשם בבית המשפט היא גרסה כבושה הסותרת את דבריו במשטרה, לפיהם קשר עצמו לאירוע. ואמנם, הן בהודעתו במשטרה והן בבית המשפט, הכחיש הנאשם שפרץ לדירת המתלונן וגנב את תיקו, ואולם ההסבר שניתן על ידי הנאשם בהודעתו במשטרה להימצאותו בשטח בית החולים ולכך שהחזיק בידו בתיקו של המתלונן, היא בלתי הגיונית ואינה סבירה ולכן לא ניתן לקבלה ככזו שיש בה בכדי לעמוד בנטל הטקטי המוטל על הנאשם, להציע הסבר שבכוחו לשלול את ההנחה המפלילה העומדת כנגדו, על דרך של הותרת ספק סביר ביחס אליה.

45. בהתאם לכך, ביחס לראיות הנסיבתיות העומדות כנגד הנאשם, מסקנתי היא שלא עלה בידי הנאשם להציג תרחיש מזכה ריאלי והגיוני, אל מול המסה הקריטית של הראיות הנסיבתיות העומדות כנגדו, ולפיכך מתקיים גם המבחן השלישי עפ"י ההלכה הפסוקה לקביעת מסקנה מפלילה מעבר לספק סביר.

טענת הנאשם להגנה מן הצדק מהטעם של אכיפה בררנית:

46. כידוע, דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" חלה במקרים בהם התנהלות רשויות התביעה עומדת בניגוד גמור לתפיסות עמוד 12

הצדק וההגינות ותכליתה היא מתן ביטוי לסלידה מהתנהגות הרשות, במטרה להאיר את עיניה ולהסב תשומת לב לסכנות הכרוכות בהתנהגותה הבלתי נסבלת, בכל הנוגע ממעשיה ומחדליה והשפעת כל אלה על זכויות היסוד של הפרט. כפי שנקבע בע"פ 2910/94 **ארנסט יפת ואח' נ' מדינת ישראל** (28.2.96), הגנה מן הצדק תקום "... במקרים שבהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסאלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו".

47. דוקטרינת ההגנה מן הצדק עוגנה בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המקנה לבית המשפט סמכות להורות, בין היתר, על ביטול כתב האישום, אם הגשתו או ניהול ההליך הפלילי "עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". כן נקבע כי גם לאחר עיגונה בחוק, ימשיכו לחול המבחנים שנקבעו בעניין בורוביץ (לעניין זה ראו ע"פ 7014/06 **מדינת ישראל נ' לימור** (4.9.07) וע"פ 5672/05 **טגר נ' מדינת ישראל** (21.10.07)).

48. בענייננו, מתעוררת שאלת ההגנה מן הצדק בטענת הנאשם לאכיפה בררנית. לעניין זה, טען הנאשם, כי המאשימה פעלה באופן מפלה ביחס אליו לעומת יחסה אל דניאל זאודי, אשר נחקר גם הוא למעורבות בהליך הפריצה והגניבה מדירתו של המתלונן, ואשר כנגדו לא הוגש כתב אישום. בהקשר לטענה זו, הוגשו ע"י ההגנה מסמכים הקשורים בחקירתו של דניאל זאודי (ידיעה מודיעינית, בקשות לקבלת צווים, דו"ח עיכוב והודעתו במשטרה).

49. לאחר שבחנתי את הראיות, מצאתי כי דין הטענה להידחות; כדי שיקבע בית המשפט, כי נהגה המאשימה בדרך מפלה כנגד שני חשודים באותו אירוע, על בית המשפט להשתכנע כי אין בבסיס ההבחנה בין השניים הצדקה עניינית. דא עקא, שבמקרה דנן קיים מסד ראייתי שונה בתכלית כנגד הנאשם, מזה אשר היה קיים כנגד דניאל זאודי, במועד הגשת כתב האישום. במה דברים אמורים?

50. כנגד דניאל זאודי הייתה אותה ידיעה מודיעינית, שהובילה לחקירתו במשטרה. דניאל נחקר והכחיש את מעורבותו, בניגוד לנאשם שמסר גרסה שקשרה אותו לאירוע. דניאל טען כי אינו מזהה עצמו בסרטון, לעומת הנאשם שזיהה עצמו ("יש מצב"). בעניינו של דניאל לא אותרו סימנים מיוחדים בסרטון, שיש בהם בכדי להביא לזיהויו (על גופו או במטלטליו), שלא כמו בעניינו של הנאשם. יתרה מכך, גם הנאשם עצמו, בעת הודעתו במשטרה ולמרות שהוצג לו הסרטון והוא נשאל על דניאל זאודי, לא אמר לחוקרו - בשום שלב - כי מי שנצפה בסרטון הוא דניאל זאודי. כלומר, הנאשם עצמו הכשיל בהודעתו את האפשרות להעמיק ולבסס את המסד ראייתי כנגד החשוד דניאל זאודי. רק בעדותו בבית המשפט טען זאת הנאשם. טענתו כי לא מסר פרט מהותי זה במשטרה, מאחר ולא נשאל על כך, היא טענה מיתממת ואני דוחה אותה מכל וכל.

51. הנה כי כן, מצבת הראיות שעמדה כנגד הנאשם בעת הגשת כתב האישום הייתה שונה באופן מהותי מזו אשר עמדה כנגד דניאל זאודי באותה העת. בנסיבות אלו, הרי שלא ניתן לקבל טענה לפיה מצב הדברים בעניינם של הנאשם ושל זאודי היה דומה, וכי חרף זאת בחרה המאשימה להתייחס אליהם באופן שונה. יתרה מכך, טענה זו של הנאשם הנה אף חסרת תום לב ובלתי ראויה, נוכח העובדה הפשוטה שהוא, כמו ידיו ובמחדלו לגלות למשטרה את זהותו של זאודי, הכשיל את מאמצי המשטרה לאתר את החשוד הנוסף בפריצה ולהביאו לדין.

52. נוכח האמור, מקובלת עלי טענת המאשימה, כי המצב הראייתי השונה מהותית הוביל להגשת כתב אישום כנגד הנאשם בלבד, ומכאן שדינה של טענת הנאשם לאכיפה בררנית, להידחות.

למעלה מן הצורך, התייחסות לטענת מחדלי חקירה:

53. מבין השורות ושלא כטענה סדורה, העלה הסניגור בסיכומיו טענה של מחדלי חקירה, בכך שלא בדקה המשטרה מיהו אותו "דניאל מוזס" המוזכר באחת מן הידיעות המודיעיניות, וכן בכך שלא גבתה המשטרה את הודעתה של רעיית המתלונן, אשר הבחינה בסימני פריצה. אתייחס לכך בקצרה להלן;

54. כידוע מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ר' רע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15)).

55. דברים אלו יפים מקל וחומר, שעה שהטענה נטענה ביחס לפעולות חקירה שאינן מהותיות. בשים לב לצבר הראיות כנגד הנאשם, לא שוכנעתי, כי עסקין במחדלים ממשיים שפגעו בהגנת הנאשם ולכן דינה של הטענה להידחות.

האם הוכחו יסודות העבירות?

56. לנאשם יוחסה עבירת גניבה, המוגדרת בחוק, בסעיפים 383 ו- 384, כהאי ליסנא:

"גניבה - מהי

383. (א) אדם גונב דבר אם הוא -

- (1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;**
- (2) בהיותו מחזיק כדין דבר הניתן להיגנב, בפקדון או בבעלות חלקית, הוא שולח יד בו במרמה לשימוש שלו או של אחר שאינו בעל הדבר."**

"דין הגונב

384. הגונב, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגנב."

57. כן, יוחסה לנאשם עבירה של התפרצות למגורים לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, הקובע, כי: **"המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים."**

58. לנאשם יוחסה גם עבירה של הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק, הקובע כי:

"העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:
(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין."

59. לאחר שקבעתי לעיל, שעלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר כי הנאשם נכנס אל דירתו של המתלונן, דרך דלתות המרפסת שהיו סגורות, בעת שהמתלונן היה ישן בחדר השני, נטל את תיקו של המתלונן, על כל תכולתו, ולקח אותו עימו, אני קובעת כי הוכח היסוד העובדתי של שלוש העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

60. באשר ליסוד הנפשי של העבירות, הרי גם זה הוכח, שכן קבעתי כי הנאשם - שאין לו כל היכרות עם המתלונן - נכנס ויצא משטח בית החולים, בתוך דקות אחדות, כשהוא אוחז בתיקו של המתלונן. מכאן אנו למדים, כי מטרתו הבלעדית של הנאשם בכניסתו לבית החולים ולאחר מכן בהתפרצו אל דירתו של המתלונן, הייתה נטילתו של התיק ושילתו עולמית.

ה. סוף דברי

61. מצבר הראיות שהונח לפני בית המשפט, במסגרת פרשת התביעה, עולה תמונה אחת ברורה, ולפיה הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. גרסתו של הנאשם, מנגד, נמצאה כבושה, רווית סתירות ובלתי מהימנה, באופן שלא סיפק תרחיש מזכה, ולו רף של ספק סביר.

62. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בשלוש העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשפ"ב, 24 יולי 2022, במעמד הצדדים